

ANNUKKA SALAMA
Villinä viety

VILLI SYDÄN 1

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Tekijä kiittää Otavan Kirjasäitiötä tuesta.

Sivun 80 ote kappaleesta ”Rusketusraivat”, san. Paula Vesala ja Mira Luoti
Sivun 116 ote kappaleesta ”Judas” san. Lady Gaga (Stefani Germanotta) ja RedOne (Nadir Khayat)
Sivun 289 ote kappaleesta ”Vanha nainen hunningolla”, san. Erin Anttila

© Annukka Salama ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53903-2 (kovakantinen)

ISBN 978-951-1-53918-6 (pehmeäkantinen)

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Vanhalle talolle
Those were the days my friends

Soittolista

DON'T BLAME ME

Taylor Swift

AUSTIN

Dasha

DYIN' FLAME

Taylor Holder, T-Pain

STICKY LOVE

Jussi Huhtala

THE GIVER

Chappell Roan

STICK SEASON

Noah Kahan

KOLME KALJAA JA KAUPUNKIIN

Lili & Luna

ITKISITKÖ ONNESTA?

Leevi and the Leavings

CHILII

Raappana, SINI YASEMIN

HOUSE OF THE RISING SUN

Five Finger Death Punch

HELL'S COMIN' WITH ME

Poor Man's Poison

CHANGE (IN THE HOUSE OF FLIES)

Deftones

MAKE YOU MINE

Madison Beer

CLOSER

Nine Inch Nails

GLORY BOX

Portishead

DO I WANNA KNOW?

Arctic Monkeys

VASTEN AURINGON SILTAA

Katri Helena

SYNTYMÄMERKIT

helmi marleena, Asla Jo

MATKALLA

Ellinoora

MAALAISROMANTIikkaa

Justimus

THOSE WERE THE DAYS

Leningrad Cowboys

Skannaa minut!

Skannasitko?
Good girl. 😊

Gyksi

Edessäni on tyhjä tuoli ja hopeinen samppanjateline. Näin mepin salainen rakastaja jätetään: EU:n korruptionvastaisen seminaarin päätteeksi vaivautumatta paikalle edes valehtelemaan.

Sommelier purjehtii kolmannen kerran kysymään, olenko kunnossa. En ole. Tilaan samppanjaa tyhjään telineeseen silläkin uhalla, että saatan joutua maksamaan sen itse rahoilla, joita minulla ei ole. Tuijotan ruokalistaa, josta en ymmärrä sanaakaan. Jälkiruuan kohdalla on ehkä jotakin kallista omenavaahtoa. Mietin, tilaisinko pelkästään sitä. Istun kuitenkin ravintolassa, jossa on marmorilattiat, kristallilamput ja joka paikassa tuoreita liljoja. Täällä tarjoillaan luultavasti vain yhdeksän ruokalajin illallisia.

Ympärilläni solisee iloista, sivistynyttä puhetta, jonka alle hampaideni kiristely katoaa. Kaivan puhelimen käsilaukustani ja tarkistan viestini taas. Kristianilta ei ole tullut mitään. Olisi pitänyt tajuta tilanne jo siinä vaiheessa, kun meillä oli yhteinen kalenteri mutta ei yhtäkään yhteistä kuvaa somessa. En suostu silti syyttämään itseäni. Kristian petti lupauksensa, hän petti minut. Ja nyt hän tuhoaa opiskeluni, graduni ja urani. Olen umpikujassa ja aion olla siellä hyvin kalliissa kännissä.

En voi uskoa, että tässä kävi näin. Luulin, että minä olin vallassa. Luulin käyttäväni hänen asemaansa hyväksi omiin tarkoituksiini. Mutta sitten kietouduin aivan liian syvälle sen sliipatun

huijarin pauloihin, aloin uskoa asioihin, joita ei ollut olemassa. Olen liian häpeissäni jäämään koko kaupunkiin. Tajuan, mitä olen tehnyt vasta nyt, kun ruusunpunainen kupla puhkeaa ympäriltäni.

Kun sommelier tulee viidennen kerran kysymään, olenko kunnossa, käsken häntä lähettämään laskun Kristianille ja pyydän takkini. Kristian pöydän varasi, joten heillä on hänen luottokorttitietonsa. Se on pieni voitto, mutta otan sen minkä saan, kun hoipun korkokenkieni päällä Brysselin yöhön ja tilaan Boltin mennäkseni syömään jäätelöä suoraan paketista pienessä yksiossäni Etterbeekissä.

Mikron merkkiäni kilahtaa. Suljen läppäriini ja nousen hakeakseni nuudelipurkin. Se polttaa sormiani ja lävähtää lattialle räiskäyttäen kastikkeet ympäri mattoa. Kiroilen valuttaessani kylmää vettä hanasta sormilleni. Kohotan katseeni kattoon ja nielaisen. Tunnen miten pala liikahtaa kurkussani ja silmiäni kirvelee. En salli Kristianille kyyneleitä, en vaikka hän ei ole näkemässä.

Kalliista krapulastani huolimatta tein koko viikonlopun uutta suunnitelmaa lopputyöhöni. Makasin toki peiton alla yöpaidassa, sekainen nuttura päässä. Poistuin asunnosta vain kävelläkseni tien yli *La Maison Simitiin* ostamaan täytettyjä bageleita. En ole oppinut koskaan laittamaan täällä ruokaa, koska tuo täydellinen leipomo on niin lähellä, että jos pudotan voiveitsen leivältäni, se luultavasti kilahtaa katutasoon ja osuu Emran bageliin. Hän tekee niin täydellisen kylmäsavulohi-tuorejuusto-täytteisen leivonnaisen, etten voi uskoa sen maksavan vain kolme euroa. *La Maison Simit* on eittämättä pieni ja vähän nuhjuinen, mutta se on minulle turvapaikka, jossa maha ja mieli rauhoittuvat, vaikka elämä olisi ihan sekaisin.

Ja saa sieltä mainioita simitejäkin, eli turkkilaisia rinkeleitä,

maan kuuluisinta pikaruokaa. Omistaja on tosiaan turkkilainen, mutta hän huomasi hyvin nopeasti, että bagelit käyvät Belgiassa paremmin kaupaksi kuin simitit. Nyt hän tekee molempia ja leipomo on auki vuorokauden ympäri. Miten kätevää graduuan kirjoittavalle. Aina kun kävelen sisään, kello kilahtaa ja tiskin takaa kuuluu: ”*Se tavallinen, madame juriste?*”

Huokaisen ja vilkaisen läppäriäni. Olen saanut ohjaajaltani hyväksynnän, että voin tehdä gradun loppuun Suomessa. Olen oikiksessa, mutta erikoistun EU- ja ympäristölainsäädäntöön. Graduni aihe on *Hallinnollinen taakka ja oikeusvarmuus suomalaisilla maatiloilla – EU:n yhteisen maatalouspolitiikan (CAP) tukijärjestelmän sääntelykehys*. Eli käytännössä teen lopputyötä siitä, montako paperia pitää täyttää, jotta lehmä saa syödä rauhassa. Maatilahommat eivät sinänsä kiinnosta minua, mutta valmis aihe tuli luonnostaan Kristianin kautta, koska hän työskentelee AGRI-valiokunnassa. Tarkalleen Altiero Spinelli -rakennuksen kahdeksannen kerroksen toimistossa ASP 8G 312. Se on kyllä enemmän komentokeskus kuin työhuone. Osa hänen päivästäni kului siellä, osa ajastamme kului maatalousvaliokunnan kokoushuoneessa toisella puolella rakennusta. Osa konferensseissa ja kokouksissa ympäri maailmaa.

Mutta se on takana nyt. Olen laittanut Brysselin kämppäni Airbnb-asunnoksi aiemminkin, kun olen häipynyt lomien ajaksi, joten minulla on valmis systeemi. Naapurini hoitaa avaimet ja siivoukset ja tarkkailee tilannetta pientä siivua vastaan.

Syön nuudelini seisaaltaan tiskipöydän ääressä. Sitten avaan ranskalaisen parvekkeen oven ja päästän raitiovaunujen kolinan huoneeseeni. En tiedä vielä, tuleeko tätä ikävä. Emran bageleita ainakin tulee.

Sain asunnon perinnöksi äidin äidiltä. Heillä oli monimutkainen suhde mutsin kanssa. Kadun toisella puolella alkaa Parc du

Cinquantenairen puistovyöhyke, joten parvekkeelta näkyy puunlatvoja, lenkkeilijöitä, lastenvaunuja, koiranulkoiluttajia. Kirkkaana päivänä, jos oikein siristää silmiä, voi nähdä Atomiumin metallipallot roikkumassa horisontissa kuin omituinen mobile.

Annan keuhkojeni täyttyä hitaasti viimeisen kerran. Painan parvekkeen oven kiinni. Sitten vedän lukuisten matkalaukkujeni vetoketjut kiinni, rullaan likaisen maton kainalooni ja lähdän. Vien maton roskikseen mennessäni. Pudotan avaimet naapurin postilaatikosta. Käyn sanomassa hyvästit Emralle ja syön viimeisen bagelini. Tämä tuntuu lopulliselta, vaikka lähdän vain hetkeksi karkuun.

Kristianille en laita edes viestiä. Eiköhän mies huomaa minun lähteneen, kun kukaan ei pidä huolta hänen kalenteristaan tai puheluistaan eikä tilaa hänen lentolippujaan, hotelleitaan ja lounaitaan. Ihan sama. En suostu lähtemään siipi maassa, vaan marssin eteenpäin leuka pystyssä: minulla on selkeä suunnitelma ja aion vetää sen raivolla läpi.

Koneessa lentoemäntä kaataa mukipinon valkoisille housuilleni kerätessään roskia pöydiltä. Kahvia, mustikkamehua, murusia suklaamuffinin kääreistä. Suljen silmäni, kuuntelen moottorien ja ilmastoinnin hurinaa. En aio itkeä.

”Anteeksi, tällaista ei saisi tapahtua. Nuo pinot ovat vaan niin hankalia.”

Avaan silmäni ja kohotan kulmiani. En ole koskaan ennen ajatellut, että roskia ei saisi pinota, vaan niiden pitäisi antaa olla levällään pöydällä.

”Anteeksi”, hän toistaa. ”Haluatko korvaukseksi lahjakortin meidän liikkeeseen?”

Pudistan päätäni. ”Ei se varmaan puhdistaa mun housuja.”

”Pieni hetki. Selvitän, mitä voin tehdä. Anteeksi. Olen todella pahoillani.”

”Hei, ei se haittaa. Sellaista sattuu. Se lähtee varmasti pesussa.”

Katson häntä vasta nyt kunnolla ja huomaan, miten hädissään hän on. Ilme kuitenkin pehmenee, hymy ulottuu lopulta silmiin asti. ”Kiitos, kun olet noin ymmärtäväinen.”

Kun jään yksin, huokaisen, avaan hiukseni ja kokoan ne uudelle nutturalle pääni päälle. Selaan kännykkääni, mutta en tiedä mitä tekisin, kun verkkoyhteyttä ei ole. En tiedä, onko Kristianilta tullut viestejä, eikä minun pitäisi edes välittää siitä.

”Tässä”, lentoemäntä sanoo palattuaan vierelleni. ”Sain sinulle lahjakortin pesulaan. Voit viedä housut sinne meidän piikkiin. Jos tahra ei lähde, korvaamme vaatteen kokonaan. Anteeksi, että tästä tuli sinulle vaivaa.”

Otan kupongin vastaan, vaikka tiedän, etten tule käyttämään sitä. Olen aivan liian uuvuksissa. ”Kiitos. Älä murehdi, tekeville sattuu. Te teette hienoa työtä vaativissa oloissa.”

Tuijotan tahraa ja kiroilen hiljaa. Vaate on Kristianin lahjojen peruja: kallis ja kauniisti leikattu, ylellinen housupuku, joita ei tule enää. Jatkossa joudun ostamaan Zarasta tai tilaamaan pahimmillaan Sheinistä. Ehkä muutan tyyliä ja alan käydä läpi kirppareita? Väitän somessa, että tämä on nyt vaan uusi chic Euroopan parlamentissa?

Pian kone laskeutuu ja tuijotan ikkunasta ulos kuunnellen, kun osa matkustajista kiljahtelee töyssyjen kohdalla. En ole koskaan pelännyt lentämistä, enkä pelkää nytkään. Mennään vaan päin aseman seinää, olen valmis.

Kun kone liukuu kiitoradalle, muut taputtavat ja minä pyöräytän silmiäni. Turvavyövalon kilahtaessa kaikki säntäävät käytävälle purkamaan laukkujaan hyllyiltä. Minulla on vain käsilaukkuni,

muut tavarat ovat ruumassa. Enkä näe muutenkaan järkeä ryntäilyssä, koska koneesta purkaudutaan järjestyksessä paikka kerrallaan. Aion nousta tasan silloin kun on vuoroni. Takin vedän sentään valmiiksi päälleni ja kiedon huivin kaulaan.

Sitten kävelen putkea pitkin Suomen kamaralle ja haukottelen. Pian seison Helsinki-Vantaan lentoasemalla laukkuhinnan äärellä kärryn kanssa ja katselen, kun muut matkustajat katoavat tavaroi-
neen liukuovista. Väki vähenee, ja lopulta hihna pyörii tyhjänä. Sitten hihna pysähtyy kokonaan ja ruudulle vaihtuu seuraavan lennon tiedot. Fuck. Jätän kärryn siihen ja lähden etsimään *bag service*- tai *lost and found* -pistettä, mutta kun sellaista ei ole, kävelen suoraan lentoyhtiön tiskille.

”Mun laukkuja ei tullut Brysselin lennolta.”

”Saanko *bag tagin*?”

Kaivan käsilaukkuani ja kiroilen taas mielessäni. Tietenkään mikään ei voi onnistua tällä viikolla.

”Hei, ei hätää”, virkailija lohduttaa. ”Jos laukku ei ole täällä vielä, se lähetetään sulle heti saapumisen jälkeen.”

Työnnän lapun hänen käteensä ja rummutan tiskiä. Virkailija naputtaa konetta kohtuuttoman pitkään ja kurtistaa kulmiaan. ”Olen pahoillani, mutta laukkujasi ei löydy lainkaan.”

Kulmani kohoavat. ”Mitä?”

”Niitä ei löydy lainkaan järjestelmästämmme.”

”Mitä se tarkoittaa? Onko joku tarkoituksella poistanut ne sieltä?”

Virkailija rykäisee ja näpyttää taas konettaan. ”Siihen en osaa ottaa kantaa.”

”Mutta korvaattehan te ne? Siellä oli todella kallista tavaraa.”

”Korvaamme tiettyyn rajaan asti, mutta kalliimmalle tavaralle tulisi olla oma vakuutus. Onhan sinulla?”

Tuijotan häntä. Ei minulla ole. Ja laukuissa oli koko omaisuuteni, Kristianilta saatuja design-vaatteita. Laukut olivat Vuittonin,

ja pelkästään niiden arvo on kymmeniä tuhansia euroja. Ei ihme-
kään, että joku puhalsi ne. Minun piti myydä kaikki pahan paikan
tullen, joten siinä meni varasuunnitelmani. Olen idiootti.

”Tehdään sinulle kuitenkin PIR-ilmoitus.”

”Niin mikä?” sanon ja räpyttelen silmiäni. Okei, nyt aion itkeä.

”*Property irregularity report*. Hei, ei kannata itkeä. Se on vain
tavaraa.”

Kuumat kyyneläet valahtavat poskilleni ja jalat pettävät alta.
Käsilaukkuni on edelleen auki, joten omaisuuteni leviää lattialle.
Huulipuna pyörii kauas. Siinä minä istun, Helsinki-Vantaalla mei-
kit levinneenä ja nenä räässä. Ihan varmana joku kuvaa minusta
somevideota, niin että äitikin suuttuu taas.

Kaksi

Mutsi on EU-asioiden valtiosihteeri valtioneuvoston kansliassa. Hänellä on Kruununhaassa virka-asunto, jossa on ihan liian antiikkituoleja, joissa ei saa istua. Kokeilin kerran rajojani mustikkapiirakan kanssa ja sain siivoojilta huudot.

Seison Snellmaninkadulla ilman laukkujani. Vanha kivitalo on huputettu, ja parvekkeilta luikertelee maahan remonttiputkia, joista minulle tulee huono fiilis.

Ravistelen silti avainnippun taskustani ja avaan ulko-oven. Käytännössä Marianne on korkeimman tason virkamies, ei poliitikko. Hän vastaa siitä, että Suomen EU-kanta hiotaan kasaan: ministeriöt, Bryssel, eduskunta, mepit, kaikki. Mutsi käy paljon Brysselissä (mutta ei syö Emran bageleita kanssani, koska vehnä ei kuulemma istu hänen ruokavalioonsa), istuu neuvoston kokouksia valmistelemissa palaverissa ja tuntee nimeltä suomalaiset mepit, keskeiset ryhmäkansliat ja pari komissaarin kabinetti-tyyppiä. Sain avustajan paikan ja graduaiheen Kristianin valio-kunnasta, koska äidin puhelimesta on enemmän meppien yhteystietoja kuin minulla lähteitä gradussani.

Arvotalo on yleensä kiillotettu jokaista kulmaa myöten, mutta nyt rappukäytävässä on rakennuspölyä ja työkaluja. Tikkaat nojaavat seinää vasten. En ole jutellut äidin kanssa kahteen viikkoon, ja hänen elämänsä on räjähtänyt sillä aikaa.

Soitan ovikelloa ja menen sisään kattohuoneistoon omilla avaimilla. Laitoin mutsille Brysselistä viestin, että olen tulossa, ja toisen lentokentältä, kun en saanut laukkujani, mutta hän ei vastannut kumpaankaan. Pudotan avaimet eteisen pöydälle, jonka päällä on valkoinen lakana. Kaikkialla on lakanoita. Huoneisto on täynnä hyvin arvokkaiden huonekalujen muotoisia haamuja.

”Äiti?” huhuilin.

Vastaus kuuluu keittiön suunnasta, mutta tuntuu, ettei se ole osoitettu minulle.

”Ei, se ei käy, Coreper ei ehdi käsitellä sitä ennen ensi viikkoa. Meillä on vaalit tulossa, en voi ottaa sellaista riskiä.”

Äidin ääni on terävämpi kuin muistin. Kävelen käytävää pitkin väistellen lakanahahmoja kuin ne olisivat oikeasti haamuja, jotka heräävät ja lähtevät seuraamaan, jos niihin koskee.

Keittiön pariovet ovat auki. Äiti seisoo keskellä lattiaa kotolomekossa ja paljain jaloin, bluetooth-nappi korvassa. Pöydällä on muuttolaatikoita, mappeja ja kalliilta näyttävä paperikassi, jossa on valtion vaakuna.

Äiti vilkaisee suuntaani nopeasti, viittoon minua odottamaan ja jatkaa englanniksi:

”Yes. No, listen, if the Parliament group changes their line, they will inform us. Until then we assume the mandate stands. I have to go, I have my daughter here. Yes. My daughter. A real one.”

Hän katkaisee puhelun napauttamalla kuuloketta, vetää sen pois korvastaan ja jättää kahvikupin viereen.

”Viola”, hän sanoo. Se kuulostaa yhtä kohteliaalta ja kliiniseltä kuin työkokouksissa kuulemani good morning -lausahdukset. Hän kävelee silti luokseni kädet levällään ja puristaa minut tiukkaan halaukseen rintaansa vasten. ”Saitko sä matkalaukut?”

”En.” Vilkaisen hänen olkansa yli keittiöön, jonka lattialla on enemmän teippirullia kuin missään yksityiskodissa pitäisi olla.

”No perkele”, äiti hymähtää ja irrottaa otteensa minusta. Katse skannaa minut päästä varpaisiin, tarkistaa vahingot. ”Onpa harmillista. Voit tehdä vakuutusilmoituksen netissä. Laita se mun nimiin.”

”Ai vakuutuspetos?”

”Olihan siellä multakin saatuja tavaroita. Onko nälkä?”

”En tiedä”, vastaan, koska en ole varma tarvitsenko kovemmin ruokaa vai järjestystä elämään.

Katseeni pomppii laatikoissa, joissa lukee mustalla tussilla: TYÖ. VALTIONEUVOSTON KANSLIA. Toisessa: HENK. KOHT. TÖÖLÖ.

”Mitä täällä tapahtuu?” kysyn.

”Asunto lähtee takaisin valtiolle. Ei mun kannata palata enää remontin jälkeen.”

”Takaisin?” toistan. ”Mihin sä sitten menet?”

Äiti kohauttaa olkiaan. Hän nostaa kristallimaljan pöydältä ja pyytää katseellaan teippiä. ”Töölöön ensin. Tilapäisasunto. Sitten katsotaan, mikä seuraavalla hallituskaudella on rahoitus, tarve, virkarakenne, blaa blaa”, hän luettelee ja nykäisee teipin poikki hampaillaan. ”Tiedäthän sä, ettei mikään täällä ole pysyvää.”

”Luulin, että tämä asunto oli.” Vilkaisen ympärilleni. Kiillotet-
tuja parketteja, joita pitkin olen teininä liukastellut villasukkasillani
kiirehtiessäni ratikkaan ja kouluun. ”Sä sanoit, että mä voin tulla
asumaan sun luo.”

”Sanoin, että olisi kiva, jos olisit lähempänä. Tilanne muuttui.”

”Alennetaanko sut? Ylennetäänkö?”

”Sivuliike. En tiedä kumpaan suuntaan. Puolueella on suunnitelma.”

Kurtistan kulmiani. EU-asioiden valtiosihteeri on päällikön arvonimi, virkamiesjohtoa, johon sisältyy neutraliteettivaatimus. ”Eihän sun tehtävään voi kuulua puolueen edustamista.”

”Entiseen tehtävään.”

”Aiotko sä lähteä politiikkaan?” henkäisen. ”Taas?”

Äiti puristaa huulensa viivaksi.

Hieron otsaani. ”Mieti, mitä viimeksi tapahtui.”

”Pistetään korvan taakse.” Teippi ratisee, kun hän sulkee laatikon kannen.

Huokaisen. Äiti oli aiemmin opetusministeri ja ajoi läpi jäätävät koulutusleikkaukset samalla kun minä nautiskelin ratsastusvalmennuksesta, yksityiskoulusta ja aivan pirun kalliista harjoitusmatkoista. Narratiivi mediassa meni jotenkin näin: *Ministeri leikkaa lapsilta ja nuorilta – oma tytär ratsastaa ympäri Eurooppaa valtion apurahoilla*. Olin vielä niin helkkarin tyhmä, että pukeuduin yliopistossa sitseille äidiksi. Isot sakset kaulassa ja kaikki. Se oli viimeinen niitti lehdistölle. Siitä lähtien olin heidän silmätikkunsa. Jos tein pienenkin virheen, siitä kirjoitettiin niin paljon lehtijuttuja, että niillä olisi täytännyt kokonaisen kansion. Siksi olen oppinut pitämään matalaa profiilia.

”Milloin tällaista tapahtui?” kysyn. ”Silloin kun en vastannut sun viesteihin kahteen viikkoon vai silloin kun hallitus päätti leikata jotain, mistä en ole ehtinyt lukea uutisista?”

Äiti vetää syvään henkeä. Se on sellainen hengitys, joka alkaa pallean alta ja päättyy otsaryppyihin. ”Sulla on ollut kiirettä gradun kanssa. En mä halunnut häiritä.”

Summeri soi ja saa minut hätkähtämään aavemaiseksi muuttuneessa kodissani. Äiti kävelee ovelle ja palaa kohta takaisin kahden paperikassin kanssa. ”Thaimaalaista. Jaetaan.”

Syömme suoraan muovirasioista ja hörpimme teetä pahvimukeista. Muuttomeininkiä.

”Vai että Brysselistä takaisin Suomeen. Ihana saada sut tänne”, äiti sanoo. ”Haluatko kertoa, mitä tapahtui?”

”Mieluummin en.”

”Kyllähän sä tiedät, että voit puhua mulle mistä tahansa.”

Katseeni nousee paistetusta riisistä äitiin.

”Tapahtuiko Kristianin kanssa jotain?”

Lasken haarukkani ja huokaisen. On turha valehdella, koska hän näkee lävitseni. ”Tapahtui.”

”Ammatillinen ristiriita vai jotakin henkilökohtaista?”

”Henkilökohtaista. Joka teki mahdottomaksi öö... ammatillisen yhteistyön.”

”Mitä helvetin persettä taas, Viola?”

Tyrskähdän teemukiini.

”Anteeksi”, äiti nauraa. ”Ei saisi nauraa. Anteeksi oikeasti.”

”Naura vaan. Se on hyvää vaihtelua jatkuvalle itkulle. Mä en koske miehiin enää ikinä.”

Marianne nousee ylös ja kävelee pakastimen luo. Saan eteeni purkin Ben & Jerry’sin Cookie Dough -jäätelöä. Hymy värähtää suupielessäni. Äidillä on aina valmis suunnitelma ja parhaat ratkaisukeinot.

Hän alkaa kiertää kehää keittiössä ja naputella leukaansa. ”Nyt tehdään näin. Celeste soitti juuri. Se kyselee aina sinusta, että milloin menet taas Vehnälaaksoon. Mun mielestä sun kannattaisi mennä sinne nyt. Saat tehdä siellä gradusi rauhassa loppuun.”

Silmäni laajenevat. ”Vehnälaaksoon? En mä sellaista voi tehdä. Mitä musta oikein ajateltaisiin?”

Äiti kurtistaa kulmiaan. ”Kuka ajattelisi?”

”No... some. Brysselistä Vehnälaaksoon. Se on niin nolo askel alaspäin, etten voisi postata mitään sieltä peltojen keskeltä.”

”Kulta, mitä väliä jollain tuntemattomilla ruutujen takana on”, äiti sanoo ja laskee sormet kämmenelleni. ”Sun hyvinvointi on tietenkin tärkeämpää. Celesten luona sun olisi hyvä olla. Se odottaa sua aina. Ja Aurakartano on kaunis paikka. Sä olet selvästi kokenut nyt kovia ja kaipaat toipumista.”

Ravistan hänen kätensä pois. ”Ei sun tarvitse järjestää mitään. Sulla on selvästi omakin elämä nyt...” Katson ympärilleni. ”Konfliktissa.”

Lämpö nousee hymystä silmiin asti, kun hän katsoo minua. Katseessa on vähän väsymystä, hiukan ärtymystä ja paljon hellyyttä, jonka hän säästää niihin hetkiin, kun kukaan ei ole kameran kanssa tunkeilemassa.

”Sä olet tärkein konflikti”, hän sanoo hiljaa.

Lattia tuntuu pehmeältä allani, vaikka tiedän sen olevan kovaa puuta. ”Konflikti?” naurahdan. ”Sellainenko mä sulle olen?”

”Rakas. Sulla on lupa olla välillä eksyksissä. Ihan niin kuin meillä muillakin. Ei aina tarvitse olla viisivuotissuunnitelmaa. Mä olen täällä sua varten.”

”Mä oon 23. Ei musta tarvitse pitää huolta.”

”Äitien tarvitsee. Se ei lopu koskaan, eikä sen kuulukaan loppua. Mä haluan auttaa.”

”Enkö mä voi vaan asua hetken sun kanssa?”

”Viola, mulla on väliaikaisasunto Töölössä. Se on yksiö.”

”Mutta Vehnälaakso? En mä voi.”

Äiti kallistaa päätään myötätuntoisesti. ”Sä tarvitset paikan, jossa kukaan ei odota sulta mitään. Ei valiokuntamuistiota, ei puoluekuria, ei täydellistä avustajan CV:tä. Ei edes sitä, että sä jaksaisit vastata mun viesteihin, kun sun pomosi on... mikä hän nyt onkin.”

”Paska”, vastaan. ”Se sana on paska.”

Äiti nyökkää. ”Paska. Ja Celeste on Celeste. Sillä kreivittärellä on aivan liikaa huoneita ja aivan liikaa aikaa katsella päärynäpuita niiden huoneiden ikkunoista. Celeste ilahtuisi aidosti, jos menisit sinne. Ja Vehnälaaksossa on tilaa olla eksyksissä ilman, että joku kirjoittaa siitä lehtijutun.”

”Ja missä sä olet?”

”Komiteoissa”, äiti vastaa. ”Brysselissä, Helsingissä, mahdollisesti työttömänä ennen juhannusta, jos tää hallitus kaatuu. En tiedä. Se on rehellisin vastaus, jonka voin antaa.”

”Joten tämä on sun ratkaisu? Mun elämä on paskana, ja sä ulkoistat sen maaseudulle? Aika joululeffakamaa.”

”Ei”, äiti sanoo. ”Mun ratkaisu on, että yritän kerran elämässäni tarjota sulle jotain muuta kuin lisää hälyä ja kalenterimerkintöjä. Sä valitset, otatko sä mun tarjouksen vastaan.”

”Fine”, huokaisen. ”Aurakartanoon siis.”

”Hienoa”, äiti sanoo ja taputtaa käsiään. ”Mutta voitko sä luvata mulle yhden asian?”

”Noh?” kysyn varovasti.

”Celestellä on korkea profiili kylällä ja kaukana sen ympäriläkin. Voitko olla aiheuttamatta siellä ongelmia? Älä hankkiudu lehtien palstoille.”

”Nostan käteni pystyyn. ”En mä ole teini enää. Mä lupaan. Ei ongelmia.”

Katson ympärilleni, kun äiti katoaa huoneesta soittamaan innoissaan kummitädilleni. Olohuoneessa on yksi lakanahappu vähän vinossa. Se paljastaa osan sohvasta, jonka päällä opiskelin ja kerran tenttiviikolla nukuinkin. Tämä paikka on antiikkinen, mutta Celesten linnassa jokainen esine on vanhempi kuin Suomen tasavalta. En voi uskoa, että minut lähetetään sinne kuin jonkin aatelisreservaattiin. Olen 23.

Äiti palaa huoneeseen ja laskee puhelimensa pöydälle.

”Kas näin. Celeste ja Eerik odottavat sua.”

Ja heidän karmiva poikansa Edward sekä kohtalokkaan hauras tytär Amelie. Laskujeni mukaan he ovat nykyisin 24- ja 26-vuotiaita. Miksi koko perheen nimet ovat niin omituisia, vaikka he puhuvat kaikki ihan vaan suomea? Ihan kuin jossain kauhuelokuvassa. Olen aina ollut varma, että siinä kartanossa kummittelee, vaikka

siellä pitäisi varmaan pelätä enemmän hometta kuin aaveita. Väri-
sen puistatuksesta ja nappaan teemukini mukaan täyttääkseni sen
ennen pakkaamista. Mitä ihmettä maalle pakataan? En ole ollut
Vehnälaaksossa viiteen vuoteen. Farmarihousuja ja kumisaappaita?
Ainoat Helsingin-kotiin jättämäni farkut ovat vitivalikoiset.

Kotme

Vuittonin matkalaukkusarjani on hytissä vahtimatta. Sain tavaran lentoyhtiöltä takaisin ja konduktööri joutui nostelemaan ne junaan, koska keikuin itse viidentoista sentin Manolo Blahnkien päällä. Istun nyt ravintolavaunussa ja mietin, miten voisin aiheuttaa valtion rautateillä ongelmia. Tukehtumalla pakastepitsaan? Postaamalla Insta-stooreihin kuvan prosecco-lasistani, joka on selvästi jotain halpimerkkiä, koska lasi on rumaa bulkkia.

Yksinhuoltajaäidin kanssa kasvaneena minulla ei ole mitään vaatimatonta elämäntapaa vastaan. Totuin lapsena sellaiseen, enkä osannut kaivata mitään muuta. Mutta puolustuksekseni on sanottava, että äidin poliittisen uran jälkeen elämäni ei ole ollut helppoa. 12 vuotta oli herkkä ikä joutua kansakunnan silmätikuksi. Kaikki eivät pitäneet äidin politiikasta eivätkä siten aina minustakaan.

”Anteeksi, oletko sinä Viola Vennas?”

Kohotan katseeni kuohuviinilasista. Kysyjä on punatukkainen, pisamanaamainen tyttö. Muurit nousevat kolisten ympärileni ja oikaisen ryhtini valmiina puolustautumaan, vaikka vais-toni sanoo, ettei hän lähesty minua pilkatakseen. Hän puristaa *Hevosurheilu*-lehteä rintaansa vasten.

”Luulet mua joksikin toiseksi”, vastaan ja pudistan päätäni.
”En ole Vennas.”

Tytön hartiat lysähtävät, ja hän palaa omaan pöytänsä. En uskalla katsoa, sainko hänet itkemään tai tuijottaako hänen äitinsä minua paheksuvasti. Mutsi käski pitää matalaa profiilia, joten pidetään. Vedän Loro Pianan lippalakin päähäni ja tyhjenän lasini.

Jos tyttö on ratsastaja, hän tunnisti minut satavarmasti. Olen ollut niin monesti alan lehtien kannessa. Teini-ikäisenä en voinut valita näkymättömyyttä ja kilpaurani jälkeen niitin huomiota epämääräisemmillä tavoilla kuin kisamenestyksellä. Ei siitä sen enempää.

Vähän vanhempana pääsin sitten opiskelemaan oikikseen ja Kristian Silfverbergin avustajaksi Euroopan parlamenttiin. Tein läksyjä ja etätenttejä öisin yksiössäni Etterbeekissä, lentokenttien VIP-loungeissa ja hotellien kattoterasseilla. Kestin sitä menoa vuoden, kunnes paloin loppuun ja bailasin energiasektorin jatkoilla EU-korttelissa niin railakkaasti, että ylitin kansainvälisen uutiskynnyksen. Äiti veti niin hirveät raivarit, että tilasi minulle kriisiviestinnän yksityiskurssin, peruutti Spotify-tilaukseni kurinpidollisista syistä ja jyrähti, että tanssiminen oli geopolitiisesti epäkorrektia. Selvä.

Avaan läppäriäni ja yritän keskittyä kurssitehtäviin. Samaan aikaan kun oikeassa maailmassa datakaapeli on poikki Suomenlahdella, euro romahtaa ja Ranska uhkaa erota maatalouspoliittisista neuvotteluista, minä lasken, paljonko Sari ja Pekka voivat käyttää ruokaan viikossa toimeentulotukilaskelman mukaan. Sitten pyöritelen päässäni rikoslain tunnusmerkistöjä ja analysoin satunnaismuuttujia. Näen silmissäni, miten Kristian tyrskäyttää kahvia kansioonsa parlamentin budjettikokouksessa. Kuuluisiko minun olla edelleen siellä eikä pönttäämässä oikeusfilosofian syventävää kurssia. Pohdin, onko valehtelu joskus oikein ja onko ok käyttää valtaa, vaikka ympärilläni kukaan ei tunnu kysyvän sitä.

Naputan kynällä leukaani ja annan katseen kiertää vaunussa. Täällä ei ole mitään, mistä voisin päivittää someen. Pikkuutyttö leikkii vauvanukellaan, poika pikkuautolla. Pyöräytän silmiäni. Seuraavassa pöydässä nuori nainen lukee häälehteä ja hymyilee puna poskillaan. Vasemmassa nimettömässä kimaltelee jäätävän kokoinen kivi. Yökkäisin, jos kehtaisin.

Olen niin pettynyt miessukupuoleen, että voisin muuttaa Etelä-Koreaan ja liittyä 4B-liikkeeseen: ei avioliittoa, ei lapsia, ei deittailua, ei heteroseksiiä. Haluan tehdä osani ja edistää syntyvyyden laskua. Siinä mielessä Vehnälaakso on kyllä mainio paikka: maajusseihin en koskisi pitkällä tikullakaan. Voin rauhassa keskittyä opintoihini ja valmistua heti kesän jälkeen.

Selaan kännykästäni somea. Äiti on oikeassa, ei päivityksiläni ole väliä. Olen ollut niin järkyttävän kiireinen, etten ole pitänyt pitkään aikaan yhteyttä kehenkään vanhoista ystäväistäni. Heidän viestinsä loppuivat jo vuosia sitten. Kuviini satelee tykkäyksiä lähinnä tuntemattomilta seuraajilta, mutta ne ovat luoneet illuusion, että ympärilläni on ihmisiä. En ole koskaan ehtinyt tuntemaan yksinäisyyttä, mutta nyt se rymähtää tajuntaani.

Olen yksinäinen.

Ja olen matkalla jonnekin, missä en todellakaan saa yhtäkään ystävää. En nimittäin ole hyvä hankkimaan uusia kavereita. Minulla on aina sellainen outo olo, ettei minusta varmaankaan pidetä. Ja maalla on niin kammottavan pitkät välimatkat joka paikkaan. Miten siellä voisi edes tutustua kehenkään.

Olen usein ajatuksissani, ja työ ja opinnot vievät kaiken aikani. Olen totinen, koska päässäni pyörii jatkuvasti kilometrin mittainen to-do-lista. Äiti on upea ja hersyvä, vaikka hänkin on ahkera. Hänellä on valtavasti ystäviä ja laaja kontaktiverkosto. En ole lainkaan hänen kaltaisensa sivistynyt keskustelija vaan möläyttelijä, joka ei ehdi aina ajattelemaan, mitä päästelee suustaan. Mutta kun

saa tarpeeksi tietynlaista kohtelua, siitä alkaa tehdä vahingossa uuden identiteettinsä. Minulle helpointa on ollut rakentaa muurit ympärilleni ja väittää itselleni, etten tarvitse ketään. Tarvitsen vain uran.

Kuulutus kertoo, että seuraava pysähdys on Vehnälaaksossa, joten pakkaan läppärini pois. Olen lähdössä noutamaan laukku-jani hytistä, kun huomaan, että tyttö istuu edelleen pöydässä ja tuijottaa vanhaa *Hevosurheilu*-lehteään. Sen kannessa on tosiaan naamani. Olen voittanut juuri Best Young Rider -erityispalkinnon Helsinki International Horse Show'ssa. Hymyilen kuvassa kuin lapsi, joka on saanut pitää poninsa vielä yhden kesän.

Puren huultani. En voi kävellä hänen luokseen ja signeerata lehteä. En voi ottaa riskiä, että joku kuulee Suomen historian kylmimmän opetusministerin kuuluisan heittiötyttären paenneen Aurakartanoon.

Konduktööri auttaa minua nostelemaan laukut laiturille. Sit-ten juna liukuu pois ja minä jään asemalle seisomaan tavarakasani kanssa. En tiedä yhtään, miten saisin ne liikkeelle ilman kärryjä.

”Tarviitko sä apua?”

Kohotan katseeni. Ympärilläni seisoo poikajoukko pipot tai lippikset päässä, mustat farkut roikkuen. Avainketjuja, pilotti- ja nahkatakkeja, jollain tupakka huulessa, kaikilla pitkät tukat.

”Kiitos. Enköhän mä pärjään.”

”Ei se siltä ihan näytä”, poika sanoo ja sylkäisee maahan. Hän tarttuu matkalaukkuuni ja huitaisee kädellään, jotta kaverit ottavat muut tavarat.

Huokaisen. Sinne meni. Minulta on varastettu Brysselissä lompakko, käsilaukku, aurinkolasit, takki ja kerran jopa kengät jalasta. En pelkää muutamaa maalaishevijätkää. ”Viekää sitten. Ihan sama.” Ehkä asemalla on valvontakamerat, tai ainakin kaikki täällä tuntevat toisensa, joten heidät saadaan kyllä kiinni.